

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารและวัฒนธรรมของสังคมไทยในปัจจุบันพบว่า ได้เกิดกระแสความนิยมวัฒนธรรมเกาหลีขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นไทยเป็นอันมาก ดังนั้นการวิจัยเรื่อง “สื่อละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย” เบื้องต้นจึงได้ทำความเข้าใจในการแพร่กระจายวัฒนธรรมเกาหลีว่ามีการเข้ามาในสังคมไทยได้อย่างไร และเกาหลีใช้ยุทธวิธีใดในการเผยแพร่วัฒนธรรมของประเทศตนไปยังประเทศต่าง ๆ

ยุทธวิธีการเผยแพร่เนื้อหาทางวัฒนธรรมผ่านสื่อละครของประเทศเกาหลี

ในช่วงกลางทศวรรษ 1990 วัฒนธรรมป๊อปเกาหลีเป็นเพียงสื่อระดับประเทศ แต่จุดเปลี่ยนที่สำคัญนั้นได้เกิดขึ้นหลังวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี 2540 ประเทศที่ประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจต่างต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิต ประเทศเกาหลีใต้ต้องกู้เงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศหรือไอเอ็มเอฟ แต่ทั้งนี้เกาหลีใต้ใช้เวลาเพียงไม่กี่ปีพลิกฟื้นเศรษฐกิจของตนขึ้นมาได้อีกครั้ง ซึ่งยุทธศาสตร์สำคัญของเกาหลี คือ การใช้ทุนวัฒนธรรม ในการกู้วิกฤตเศรษฐกิจ ซึ่งมีเป้าหมายทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับเป้าหมายทางการเมืองและวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง ซึ่งวิธีการนี้ได้ช่วยฟื้นฟูอุตสาหกรรมบันเทิงจากการล้มละลาย และยังเป็นแรงกระตุ้นในการกอบกู้เศรษฐกิจโดยรวม

ในปี ค.ศ.1998 หรือ พ.ศ. 2541 หลังเกิดวิกฤตเศรษฐกิจเพียง 1 ปี กระทรวงวัฒนธรรมของเกาหลีใต้วางนโยบายและจัดทำแผนปฏิบัติการ 5 ปี และแผน 10 ปี (Korea 2010: Culture,Creativity and Content) เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเกาหลี มีการจัดงบประมาณจำนวนมากและส่งเสริมให้รัฐและเอกชนลงทุนจัดการศึกษาด้านอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเช่น คณะหรือสาขาวิชาด้านการผลิตภาพยนตร์ ดนตรี การแสดง การออกแบบ โดยลงทุนด้านวัสดุอุปกรณ์การศึกษาและทุนการศึกษาให้แก่ผู้เรียน ทำให้การศึกษาด้านนิเทศศาสตร์ และสาขาวิชาด้านการผลิตสื่อบันเทิงต่าง ๆ เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วโดยมีสถาบันเกิดขึ้นนับร้อยสถาบัน

จากนั้น ในปี ค.ศ. 2002 หรือ พ.ศ. 2545 กระทรวงวัฒนธรรมของเกาหลีได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ที่ชื่อว่า การวัฒนธรรมและเนื้อหาสื่อแห่งเกาหลี (Korea Culture and Content Agency) เพื่อส่งเสริมการส่งสินค้าวัฒนธรรมป๊อปเกาหลี เช่น ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และดนตรี ไปสู่ต่างประเทศ และ 2 ปีต่อมา คำว่า 'คลื่นเกาหลี' หรือ 'Korean Wave' หรือ Hun-Liu (ปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมเกาหลีสมัยใหม่) ก็แผ่กระจายออกไปทั่วทั้งเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

กระแสคลื่นวัฒนธรรมป๊อปเกาหลีประกอบด้วยเนื้อหาวัฒนธรรมและสื่อบันเทิงในหลายด้าน อาทิ ภาพยนตร์ ละคร เพลง เกมคอมพิวเตอร์ และแฟชั่น ซึ่งการโปรโมทวัฒนธรรมเหล่านี้ โดยใช้ยุทธวิธีการส่งเสริมภาพลักษณ์ ดังเช่น การให้เรน ซึ่งเป็นนักร้อง มาแสดงเป็นพระเอกละครโทรทัศน์เรื่อง Full House สะดุดรักที่ปักใจ ส่งผลให้เรตติ้งของเรนพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว และเพลงประกอบละครโทรทัศน์เรื่องนี้ขายดีเป็นอย่างมาก ได้รับการตอบรับจากแฟนละครที่เกือบเข้าขั้นฟีเวอร์ ทำให้ผลงานของเรนเป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้นอีก อีกทั้งในวงการละครในแถบเอเชียเห็นได้ชัดว่าความนิยมในละครเกาหลี แซงหน้าละครของญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก

ในกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเกาหลี ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสาร ความบันเทิง ภาพลักษณ์ และอัตลักษณ์ของชีวิตวัฒนธรรมของสังคมเกาหลี เป็นเหมือนการเปิดพรมแดนแห่งการรับรู้เกี่ยวกับประเทศเกาหลีแก่เพื่อนบ้านในแถบเอเชีย วิทยุเอเชียรับรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านจากสินค้าวัฒนธรรมใหม่ ๆ ราคาแพง มีความเป็นไปได้ว่าผลที่อาจตามมาจากความนิยมในสื่อและภาพลักษณ์ของดารานักแสดงที่เป็นผู้ทำหน้าที่ทำกิจกรรมการเป็นตัวแทนของประเทศและตัวแทนของเอเชียไปพร้อมกัน (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2548, น. 35-37)

สำหรับในประเทศไทยนั้นแต่เดิมเป็นเพียงเพื่อนบ้านในแถบภูมิภาคเอเชียที่ไม่ได้คุ้นเคยสัมพันธ์กันมากนักกับประเทศเกาหลีใต้ จนกระทั่งเกิดกระแสความนิยมภาพยนตร์เกาหลี ดนตรี และละครโทรทัศน์เกาหลี เข้ามาแพร่ระบาดทั้งในสังคมไทยและทั่วเอเชีย และทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่อาจเรียกได้ว่า คลั่งไคล้ วัฒนธรรมเกาหลี โดยจะพบว่าละครเกาหลีส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาเป็นละครรักสามเส้าโรแมนติค หรือเป็นหนังรักปนตลก ซึ่งละครที่ทำให้ผู้ชมละครชาวไทยรู้จักและชื่นชอบละครเกาหลี คือละครเรื่องรักนี้ชั่วฉวีวันหรือ Autumn in My Heart ที่ออกอากาศในช่อง ITV. ได้รับการตอบรับอย่างดี โด่งดังมากในปี พ.ศ. 2544 (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2548, น. 34) จึงเป็นเหมือนต้นทางการสร้างกระแสละครเกาหลีเพราะหลังจากนั้นสถานีโทรทัศน์ช่องอื่น ๆ ก็ได้เริ่มมีการนำละครเกาหลีเรื่องอื่น ๆ มาออกอากาศ และมีหลาย ๆ เรื่องที่ได้รับความนิยมอย่างมากในสังคมไทยและปัจจุบันก็ยังมีการนำละครซีรีส์เข้ามาอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุปสำหรับกรณีของคลื่นวัฒนธรรมเกาหลี หรือ Korean Wave (K Wave) อาจกล่าวได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ของกระบวนการเอเชียวิวัตน์ (Asianization) ของทุนวัฒนธรรมซึ่งดำเนินการอยู่ในขอบเขตของเอเชียตะวันออกเป็นหลักใหญ่ สรุปแล้ววัฒนธรรมป๊อปเกาหลีกำลังทำหน้าที่เป็นนักการตลาดระดับเอเชีย และเป็นทูตวัฒนธรรมให้กับประเทศเกาหลีไปพร้อม ๆ กัน และอาจส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมหลักของประเทศที่ถูกกระแสเกาหลีจากสื่อต่าง ๆ ครอบงำเข้ามาอย่างมากนั่นเอง

ผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง “สื่อละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย” จากการเก็บข้อมูลระหว่างเดือน มกราคม-มีนาคม พ.ศ. 2550 โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ส่วนตัวต่อเดือน

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประเภทของละคร ช่วงเวลา ความบ่อยครั้งในการเปิดรับ ละครเกาหลีที่ชื่นชอบ จำนวนของละครที่รับชมสาเหตุ ปัจจัยในการเลือกเปิดรับ และรูปแบบการเปิดรับ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี

ตอนที่ 4 พฤติกรรมการเลียนแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1

คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างได้ตามตารางที่ 4.1-4.5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	86	21.5
หญิง	314	78.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีจำนวน 314 คน คิดเป็นร้อยละ 78.5 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 21.5

ตารางที่ 4.2

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
14-16 ปี	15	3.7
17-19 ปี	84	21.0
20-22 ปี	167	41.8
23-25 ปี	134	33.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-22 ปี มีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.8 รองลงมาอายุระหว่าง 23-25 ปี มีจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 และถัดไปอายุระหว่าง 17-19 ปี มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0

ตารางที่ 4.3

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	9	2.4
มัธยมศึกษา/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา	20	5.1
ปริญญาตรี	343	85.5
สูงกว่าปริญญาตรี	28	7.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คือมีจำนวน 343 คนคิดเป็นร้อยละ 85.5 รองลงมา สูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 และถัดไปคือระดับมัธยมศึกษา/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1

ตารางที่ 4.4

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักเรียน/นักศึกษา	281	70.3
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	7	1.8
พนักงานบริษัทเอกชน	101	25.3
รับจ้าง	5	1.2
พนักงานอิสระ	2	0.4
อื่น ๆ	4	1.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีจำนวน 281 คน คิดเป็น ร้อยละ 70.3 รองลงมาเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 101 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.3 และถัดไปคือข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

ตารางที่ 4.5

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ส่วนตัวต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000 บาท	295	73.8
10,001-20,000 บาท	81	20.2
20,001-30,000 บาท	21	5.2
30,001-40,000 บาท	2	0.5
40,001 บาทขึ้นไป	1	0.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือน น้อยกว่า 10,000 บาท คือ มีจำนวน 295 คน คิดเป็นร้อยละ 73.8 รองลงมา คือ มีรายได้ระหว่าง 10,001-20,000 บาท มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 20.2 และถัดไป คือ รายได้ระหว่าง 20,001-30,000 บาท จำนวน 21 คนคิดเป็นร้อยละ 5.2

ตอนที่ 2

พฤติกรรมมารับชม(เปิดรับ)สื่อละครโทรทัศน์/ซีรีส์ เกาหลี

ในส่วนของพฤติกรรมมารับชมละครโทรทัศน์เกาหลี ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ซึ่งมีการวัดพฤติกรรมมารับชม ความถี่ และช่วงเวลา ปรากฏผลดังที่แสดงไว้ในตาราง ที่ 4.6-4.15

ตารางที่ 4.6

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความชื่นชอบในการชม

ละครโทรทัศน์/ซีรีส์ ต่างประเทศทางสถานีโทรทัศน์

ท่านชื่นชอบในการชมละครโทรทัศน์/ซีรีส์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	313	78.2
ไม่ใช่	87	21.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่ชื่นชอบในการชมละครโทรทัศน์/ซีรีส์ ต่างประเทศทางสถานีโทรทัศน์อยู่แล้ว คือมีจำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 78.2

ตารางที่ 4.7

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม

ประเภทของละครเกาหลีที่ชื่นชอบ

ประเภทของละครเกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รักโรแมนติก	286	71.5
ชีวิตโศกเศร้า	20	5.0
แอ็คชั่น	7	1.8
สงคราม	1	0.3
วิทยาศาสตร์	1	0.3
สยองขวัญ	5	1.2
ตลกขบขัน	63	15.8
ประวัติศาสตร์	13	3.3
อื่น ๆ	4	0.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ชอบละครประเภทรักโรแมนติค คือมีจำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาชอบละครประเภทตลกขบขัน มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 และถัดไปคือละครประเภทชีวิตโศกเศร้ามีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ตารางที่ 4.8

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลา
ในการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลี

ช่วงเวลาในการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ช่วงละครตอนสายวันจันทร์-ศุกร์ เวลาประมาณ 9.00-11.00 น.	3	0.8
2. ช่วงละครตอนสายวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 9.00-11.00 น.	232	58.0
3. ช่วงละครตอนบ่ายวันจันทร์-ศุกร์ เวลาประมาณ 14.00-15.00 น.	5	1.3
4. ช่วงละครตอนบ่ายวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 13.00-14.00 น.	35	8.8
5. ช่วงละครตอนเย็นวันจันทร์-ศุกร์ เวลาประมาณ 17.30-18.30 น.	11	2.8
6. ช่วงละครตอนเย็นวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 17.00-20.00 น.	60	15.0
7. ช่วงละครตอนหลังข่าวภาคค่ำวันจันทร์-ศุกร์ เวลาประมาณ 20.30-22.00 น.	8	2.0
8. ช่วงละครตอนหลังข่าวภาคค่ำวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 20.30-22.00 น.	6	1.5
9. ช่วงละครตอนดึกวันจันทร์-ศุกร์ เวลาประมาณ 22.30-24.00 น.	7	1.6

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ช่วงเวลาในการรับชมละครโทรทัศน์เกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10.ช่วงละครตอนดีกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 23.00-24.00 น.	11	2.8
11. อื่น ๆ	22	5.4
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทำการรับชมละคร ช่วงละครตอนสายวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 9.00-11.00 น. มากที่สุด คือมีจำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 รองลงมาเป็นช่วงละครตอนเย็นวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 17.00-20.00 น. จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และถัดไปเป็นช่วงละครตอนบ่ายวันเสาร์-อาทิตย์ เวลาประมาณ 13.00-14.00 น. มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8

ตารางที่ 4.9

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวอย่าง
ละครโทรทัศน์เกาหลีที่ชื่นชอบ

ละครโทรทัศน์เกาหลีที่ท่านชื่นชอบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สงครามแห่งรัก	66	3.8
แค้นเพื่อรัก	88	5.1
เทห์น้ำตก รักหมดใจ	30	1.7
รักนี้ชั่วนิรันดร์	172	10.0
บอดีการ์ด มาดหลุด	24	1.4
แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง	224	13.0
สะอูดรัก ที่พักใจ	296	17.2
กฎหมายรักฉบับฮาร์วาร์ด	104	6.1
ฝันรักปารีส	83	4.8
ฉันนี่แหละ คิมซัมซุน	90	5.2

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ละครโทรทัศน์เกาหลีที่ท่านชื่นชอบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ฟินิกซ์ ลิขิตรัก เพลงริษยา	27	1.6
เจ้าหญิงวุ่นวาย กับเจ้าชายเย็นชา	257	15.0
ฝากรักไว้ที่ปลายฟ้า	76	4.4
ก็รัก ให้ฉ่ำหัวใจ	19	1.1
เพลงรักในสายลม	100	5.8
อื่น ๆ	63	3.7
รวม	1,791	100

*ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ชื่นชอบละครเกาหลี เรื่อง สะดุดรัก ที่ปักใจ คือ มีจำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 รองลงมา เรื่อง เจ้าหญิงวุ่นวาย กับ เจ้าชายเย็นชา จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และถัดไปคือ เรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง จำนวน 224 คนคิดเป็นร้อยละ 13.0

ตารางที่ 4.10

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนเรื่อง
ของละครซีรีส์เกาหลีที่เคยรับชม

จำนวนเรื่องที่ชมละครเกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพียงเรื่องเดียว	18	4.5
2-5 เรื่อง	125	31.3
6-10 เรื่อง	170	42.5
11-15 เรื่อง	44	11.0
มากกว่า 15 เรื่อง	43	10.7
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เคยรับชมละครเกาหลี จำนวน 6-10 เรื่อง มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมาเคยรับชม 2-5 เรื่อง มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 และถัดไปคือเคยรับชม 11-15 เรื่อง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0

ตารางที่ 4.11

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานีโทรทัศน์
ที่ทำการรับชมละครเกาหลี

สถานีที่เลือกชมละครเกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานีโทรทัศน์ อ.ส.ม.ท. ช่อง 3	231	27.2
สถานีโทรทัศน์ ททบ. ช่อง 5	14	1.6
สถานีโทรทัศน์ ททบ. ช่อง 7	321	37.7
สถานีโทรทัศน์ช่อง ITV	243	28.5
อื่น ๆ	43	5.0
รวม	852	100

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เลือกชมละครเกาหลีที่ สถานีโทรทัศน์ ททบ. ช่อง 7 จำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 37.7 รองลงมา คือ สถานีโทรทัศน์ช่อง ITV จำนวน 243 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 และถัดไป คือ สถานีโทรทัศน์ อ.ส.ม.ท. ช่อง 3 มีจำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2

ตารางที่ 4.12

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาเหตุ
ที่เลือกชมละครโทรทัศน์เกาหลี

สาเหตุที่เลือกชมละครเกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพื่อสามารถนำไปเป็นหัวข้อในการสนทนากับบุคคลอื่น/ให้เกิดความทันสมัย	57	7.9
2. อยากทราบเนื้อหาที่เกี่ยวกับประเทศเกาหลีเพื่อเป็นการเปิดประสบการณ์	79	10.9
3. คนในครอบครัว/เพื่อน/คนรอบข้าง รับชมเป็นประจำ	161	22.2
4. ความแปลกใหม่เพราะเพิ่งมีการเข้ามาออกอากาศในสังคมไทยในช่วงเวลาไม่นาน	89	12.3
5. ความประทับใจและซาบซึ้งในเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรักโรแมนติกของละคร	281	38.8
6. อื่น ๆ	57	7.9
รวม	724	100

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.12 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เลือกชมละครเกาหลีเพราะความประทับใจและซาบซึ้งในเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรักโรแมนติกของละคร มีจำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเนื่องจากคนในครอบครัว/เพื่อน/คนรอบข้าง รับชมเป็นประจำ จำนวน 161 คนคิดเป็นร้อยละ 22.2 และถัดไปคือความแปลกใหม่เพราะเพิ่งมีการเข้ามาออกอากาศในสังคมไทยในช่วงเวลาไม่นาน จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3

ตารางที่ 4.13

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัจจัยที่ทำให้เกิด

ความชื่นชอบในการชมละครโทรทัศน์เกาหลี

ปัจจัยที่ชื่นชอบในการชมละครเกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เนื้อเรื่อง	342	34.8
ดารานำแสดง	280	28.5
วิวัฒนาการ	125	12.7
ประเภท	63	6.4
เพลงประกอบละคร	164	16.7
อื่น ๆ	9	0.9
รวม	983	100

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.13 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ชื่นชอบในการรับชมละครเกาหลี เพราะ เนื้อเรื่อง คือมีจำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 34.8 รองลงมา คือ ดารานำแสดง มีจำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 และถัดไปเป็นเพลงประกอบละคร มีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7

ตารางที่ 4.14
แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความถี่
ในการเปิดรับละครโทรทัศน์เกาหลี

ความถี่ในการเปิดรับละคร (วัน/สัปดาห์)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
0 **	17	4.3
1	55	13.8
2	26	6.0
3	38	9.4
4	14	3.4
5	5	1.3
6	1	0.3
7	6	1.5
รวม	400	100

** บางสัปดาห์ไม่ได้ทำการเปิดรับ

จากตารางที่ 4.14 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับละครโทรทัศน์เกาหลี มากที่สุดจำนวน 7 วัน/สัปดาห์ มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 สำหรับจำนวนวันที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับ คือ จำนวน 2 วัน/สัปดาห์ คือจำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 6.0 รองลงมา คือ 1 วัน/สัปดาห์ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 และถัดไปคือ 3 วัน/สัปดาห์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4

ตารางที่ 4.15

แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบ

การชมละครโทรทัศน์เกาหลี

รูปแบบการชมละครโทรทัศน์เกาหลี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานีโทรทัศน์ช่องฟรีทีวีในประเทศไทย	457	55.5
VCD/DVD ของละครเกาหลีที่ออกอากาศในประเทศไทย	366	44.5
รวม	823	100

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากข้อที่ 4.15.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครโทรทัศน์เกาหลีจากสถานีช่องฟรีทีวีส่วนใหญ่รับชมที่บ้านของตนเอง มีจำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 78.11 รองลงมา รองลงมาคือรับชมตามร้านขาย/เช่า หนังสือ จำนวน 75 คน และถัดไปคือรวมกลุ่มดูที่บ้านเพื่อน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 16.41 และ 5.25

จากข้อมูลจากตารางที่ 4.15.2 พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครโทรทัศน์เกาหลีทาง VCD/DVD โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะทำการรับชมละครเกาหลีที่บ้านของตนเอง คือมีจำนวน 291 คน คิดเป็นร้อยละ 79.5 โดย รองลงมา คือ ตามร้านขายหรือให้เช่า จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.93 และถัดไปคือรวมกลุ่มดูที่บ้านเพื่อนจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0

จากตารางที่ 4.15 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ชมละครโทรทัศน์เกาหลีจาก สถานีโทรทัศน์ช่องฟรีทีวีในประเทศไทย คือมีจำนวน 457 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 และรองลงมา คือรับชมจาก VCD/DVD คือมีจำนวน 366 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5

ตอนที่ 3

ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น

ในการวัดความคิดเห็นที่มีต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่น ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในส่วนของ 3 ซึ่งเป็นข้อความวัดถึงความคิดเห็นที่มีต่อละครโทรทัศน์เกาหลีจำนวน 14 ข้อ โดยมีทั้งข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ ซึ่งในแต่ละข้อความประกอบด้วยมาตรวัดความคิดเห็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างจะเลือกตัวเลือกที่ตรงกับความคิดเห็นของตนเพียงตัวเลือกเดียวในแต่ละข้อความ และคำตอบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ปรากฏดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามคำถามเกี่ยวกับ
ระดับความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่น

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D	ความหมาย
1. ละครเกาหลีเป็นละครที่ให้นแนวคิดในการดำเนินชีวิตแก่เราได้	3.44	0.62	เห็นด้วย
2. ละครเกาหลีทำให้เรามีความรู้สึที่ดีและอยากรู้จักประเทศเกาหลีมากขึ้น	3.96	0.68	เห็นด้วย
3. ท่านเป็นผู้ที่ชื่นชอบการฟังเพลงประกอบละครเกาหลีมาก	3.61	0.92	เห็นด้วย
4. ปัจจุบันคนไทยนิยมดูละคร และคอนเสิร์ตจากเกาหลีมากขึ้น	4.32	0.61	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
5. เมื่อดูละครเกาหลีทำให้เกิดความรู้สึกโรแมนติกในเรื่องความรักมากขึ้น	3.87	0.76	เห็นด้วย
6. ละครเกาหลีรับชมได้แต่เอาแบบอย่างไม่ได้เพราะไม่เหมาะกับคนไทย	3.08	0.83	ปานกลาง
7. ละครเกาหลีแบบรักโรแมนติกส่วนใหญ่เป็นเรื่องเพ้อฝัน	2.67	0.92	ปานกลาง

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S.D	ความหมาย
8. การรับชมละครเกาหลีทำให้มีความรู้สึกรักอยากทำตามแบบอย่างที่เราเห็นในละคร	3.12	0.79	ปานกลาง
9. ปัจจุบันอาหารเกาหลีเป็นที่นิยมของคนไทยมาก	3.48	0.76	เห็นด้วย
10. ภูมิประเทศเกาหลีในละครสวยงามจนทำให้รู้สึกอยากไปเที่ยว	4.06	0.72	เห็นด้วย
11. การแต่งตัวด้วยแฟชั่นเกาหลีทำให้สวยงามและทันสมัยดี	3.58	0.83	เห็นด้วย
12. การชมละครเกาหลีบ่อย ๆ จะทำให้รู้สึกเป็นทาสทางวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น	2.98	0.99	ปานกลาง
13. การแต่งกายตามแฟชั่นเกาหลีทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก	2.69	0.83	ปานกลาง
14. ปัจจุบันประเทศไทยน่าจะเสียเปรียบทางการค้ากับประเทศเกาหลี	2.61	0.91	ปานกลาง
ภาพรวม	3.53	0.33	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ในข้อความเชิงบวกทุกข้อกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความความคิดเห็นเกี่ยวกับละครเกาหลีอยู่ในระดับ เห็นด้วย ส่วนข้อความเชิงลบทุกข้อ กลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีความความคิดเห็นเกี่ยวกับละครโทรทัศน์เกาหลีอยู่ในระดับ ปานกลาง

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่ดีต่อข้อความที่ 4 คือ ปัจจุบันคนไทยนิยมดูละคร และคอนเสิร์ตจากเกาหลีมากขึ้นในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 รองลงมาคือข้อความที่ 10 ที่ว่า ภูมิประเทศเกาหลีในละครสวยงามจนทำให้รู้สึกอยากไปเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และถัดไปคือข้อความที่ 2 ที่ว่า ละครเกาหลีทำให้เรามีความรู้สึกรักและอยากรู้จักประเทศเกาหลีมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.96 นั่นคือกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อละครเกาหลีในเชิงบวกอย่างมาก หรือเห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วย

ส่วนข้อความที่มีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ข้อความที่ 14 เป็นข้อความที่ว่าปัจจุบันประเทศไทยน่าจะเสียเปรียบทางการค้าประเทศเกาหลี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 ซึ่งใกล้เคียงกับข้อความที่ 7 ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 ซึ่งเห็นว่าละครเกาหลีแบบรักโรแมนติกส่วนใหญ่เป็นเรื่องเพ้อฝัน คืออยู่ในระดับปานกลาง

และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่อละครเกาหลีโดยรวม ซึ่งคำนวณได้เท่ากับ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในเชิงบวก หรือมีความคิดเห็นที่ดีต่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศในประเทศไทย

ตอนที่ 4

พฤติกรรมการเล่นแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่น

การวัดพฤติกรรมการเล่นแบบทางด้านวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 4 ซึ่งเป็นคำถามถึงความคิดเห็นในพฤติกรรมการเล่นแบบทางด้านวัฒนธรรม แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การท่องเที่ยว การฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี การแสดงความรักโรแมนติก ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ข้อ โดยมีทั้งข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ ซึ่งในแต่ละข้อความประกอบด้วยมาตรวัดความคิดเห็นแบบ ลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างจะเลือกตัวเลือกที่ตรงกับความคิดด้านพฤติกรรมการเล่นแบบของตนเพียงตัวเลือกเดียวในแต่ละข้อความ และคำตอบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ปรากฏดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ
พฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่น

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	S. D	ระดับความคิดเห็น
1. ละครเกาหลีทำให้คนไทยซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ และทำทรงผมสไตล์เกาหลีมากขึ้น	3.83	0.73	เห็นด้วย
2. ละครเกาหลีทำให้อาหารเกาหลีได้รับความนิยมและคนไทยนิยมรับประทานมากขึ้น	3.67	0.76	เห็นด้วย
3. ละครเกาหลีทำให้รู้สึกว่าการเกาหลีเป็นประเทศที่น่าเดินทางไปท่องเที่ยวมากเป็นลำดับต้น ๆ ในประเทศแถบเอเชีย	3.90	0.71	เห็นด้วย
4. ท่านซื้อแผ่นซีดี หรืออัดเพลงประกอบละครเกาหลี	3.10	1.11	ปานกลาง
5. ละครเกาหลีเป็นที่มาของการนิยมเพลงเกาหลี	3.97	0.70	เห็นด้วย
6. ละครเกาหลีทำให้วัยรุ่นเพื่อฝัน เคลิบเคลิ้มไปกับเรื่องรักโรแมนติก	2.26	0.83	ไม่เห็นด้วย
7. ละครรักเกาหลีเป็นเรื่องที่เกินจริง	2.60	0.94	ไม่เห็นด้วย
8. กระแสความนิยมเกาหลี (K Pop) จะอยู่ในสังคมไทยอีกนาน	3.71	0.76	เห็นด้วย
9. การที่คนดูคอนเสิร์ตของ Rain เพราะชื่นชอบ Rain จากละครที่แสดง	3.70	0.94	เห็นด้วย
10. เด็กวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่เลียนแบบแฟชั่นสไตล์เกาหลีมากกว่าแฟชั่นจากประเทศอื่น	3.31	0.85	ปานกลาง
ภาพรวม	3.63	0.32	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ในข้อความเชิงบวกทุกข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นในพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมผ่านสื่อละครเกาหลีอยู่ในระดับ เห็นด้วย ส่วนข้อความเชิงลบโดยรวม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมผ่านสื่อละครเกาหลีอยู่ในระดับ ไม่เห็นด้วย

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อความแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากละครเกาหลีในเชิงบวกหรือเห็นด้วยต่อข้อความที่ 5 คือ ละครเกาหลีเป็นที่มาของการนิยมเพลงเกาหลี มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 รองลงมาคือข้อความที่ 3 ที่ว่า ละครเกาหลีทำให้รู้สึกว่าการเกาหลีเป็นประเทศที่น่าเดินทางไปท่องเที่ยวมากเป็นลำดับต้น ๆ ในประเทศแถบเอเชีย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และถัดไปเป็นข้อความที่ 1 คือ ละครเกาหลีทำให้คนไทยซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ และทำทรงผมสไตล์เกาหลีมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.83 สำหรับในด้านการรับประทานอาหารในข้อความที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ละครเกาหลีทำให้อาหารเกาหลีได้รับความนิยมและคนไทยนิยมรับประทานอาหารมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67

ส่วนข้อความที่มีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาฬีน้อยที่สุดคือ ข้อความที่ 6 เป็นข้อความที่ว่าละครเกาหลีทำให้วัยรุ่นเพ้อฝัน เคลิบเคลิ้มไปกับเรื่องรักโรแมนติค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.26 ซึ่งรองลงมาคือข้อความที่ 7 ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 ซึ่งเห็นว่าละครเกาหลีเป็นเรื่องที่เกินจริง ซึ่งมีระดับความคิดเห็น ไม่เห็นด้วย นั่นคือ ละครเกาหลีทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกดีในเรื่องความรักโรแมนติค

และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างโดยรวม ซึ่งคำนวณได้เท่ากับ 3.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในเชิงบวก หรือมีความเห็นด้วยต่อพฤติกรรมการเลียนแบบทางวัฒนธรรมผ่านสื่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศในประเทศไทย

ตอนที่ 5

การทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยเรื่อง สื่อละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทย ได้กำหนดสมมติฐานไว้จำนวน 5 ข้อ โดยในการทดสอบสมมติฐานได้กำหนดให้มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สำหรับสมมติฐานข้อที่ 1-3 ส่วน ข้อที่ 4 และ 5 กำหนดให้มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 หากผลการทดสอบปรากฏว่า ปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานทางเลือก (H_1) แสดงว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้เป็นจริง ในทางตรงกันข้ามหากผลการทดสอบยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานทางเลือก (H_1) แสดงว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ไม่เป็นจริงดังที่คาดคะเนไว้

ผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 5 ข้อ ปรากฏผลดังตารางที่ 4.18-4.65 ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$H_0: \mu_1 = \mu_2$

$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง

เพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง

เพศหญิง

ตารางที่ 4.18

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	Df	Sig. (2-tailed)
.496	400	.620

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.18 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันจะทำให้ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.19

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.919	3	.306	2.822	.039
ภายในกลุ่ม	42.998	397	.109		
ผลรวม	43.917	400			

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.19 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

ตารางที่ 4.20

แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

	อายุ (1)	อายุ (2)	Sig.
Tukey HSD	อายุ 17-19 ปี	อายุ 21-22 ปี	.035

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 21-22 ปี มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.3 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.21

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.566	3	.189	1.722	.162
ภายในกลุ่ม	43.352	397	.109		
ผลรวม	43.917	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.21 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกันไม่ทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.4 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรับวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.22

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.128	5	.026	.230	.950
ภายในกลุ่ม	43.790	395	.111		
ผลรวม	43.917	400			

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.22 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันไม่ทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.23

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.458	4	.114	1.040	.386
ภายในกลุ่ม	43.460	396	.110		
ผลรวม	43.917	400			

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.23 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตัวแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันไม่ทำให้ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง เพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง เพศหญิง

ตารางที่ 4.24

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
1.226	400	.221

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.24 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันไม่ทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทย แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.25

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.320	3	1.440	1.351	.257
ภายในกลุ่ม	421.990	396	1.066		
ผลรวม	426.310	399			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.25 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกันไม่ทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.3 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.26

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรม
การชมละครโทรทัศน์เกาหลีจําแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.725	3	.242	.225	.575
ภายในกลุ่ม	425.585	397	1.075		
ผลรวม	426.310	400			

*ระดับนัยสําคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.26 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกันไม่ทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.4 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรับวิสahกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.27

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรม
การชมละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.893	5	.179	.165	.975
ภายในกลุ่ม	425.417	395	1.080		
ผลรวม	426.310	400			

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.27 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันไม่ทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.5 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.28

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยพฤติกรรม
การชมละครโทรทัศน์เกาหลีจำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.028	4	.257	.239	.916
ภายในกลุ่ม	425.282	396	1.077		
ผลรวม	426.310	400			

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.28 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตัวแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้พฤติกรรมกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตารางที่ 4.29

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรม
ด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
1.470	400	.142

*ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.29 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบทางการรับประทานอาหารจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทย แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.30

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี

จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	44.637	3	1.217	1.990	.115
ภายในกลุ่ม	242.286	397	.612		
ผลรวม	245.938	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.30 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทย แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.3 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.31

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.550	3	.517	.837	.474
ภายในกลุ่ม	244.387	397	.617		
ผลรวม	245.937	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.31 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทย แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.4 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.32

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี จำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	8.049	5	1.610	2.666	.022
ภายในกลุ่ม	237.889	394	.604		
ผลรวม	245.938	399			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.32 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่มีค่าแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทย แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \mu_1 = \mu_2$

$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$

ตารางที่ 4.33

การเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรม
ด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี
กับอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

	อาชีพ (1)	อาชีพ (2)	Sig.
Tukey HSD	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	พนักงานบริษัทเอกชน	.046

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจและกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.5 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.34

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี
จำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	13.815	4	3.454	5.877	.000
ภายในกลุ่ม	232.123	396	.588		
ผลรวม	245.938	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.34 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตัวแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันจะทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

ตารางที่ 4.35

การเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรม
ด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครโทรทัศน์เกาหลี
กับรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

	รายได้ (1)	รายได้ (2)	Sig.
Dunnet T3	น้อยกว่า 10,000 บาท	20,001-30,000 บาท	.023
	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	.027
	30,001-40,000 บาท	20,001-30,000 บาท	.002
	30,001-40,000 บาท	น้อยกว่า 10,000 บาท	.000

* ระดับนัยสำคัญ = .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า 1. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวน้อยกว่า 10,000 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 20,001-30,000 บาท 2. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 10,001-20,000 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 20,001-30,000 บาท 3. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 30,001-40,000 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 20,001-30,000 บาท 4. กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว 30,001-40,000 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัว น้อยกว่า 10,000 บาท มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.6 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี
จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี
จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตารางที่ 4.36

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรม

ด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลี

จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
.352	400	.725

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.36 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test $> .05$ ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.7 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี
จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี
จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลี
จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.37

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.396	3	.132	.254	.858
ภายในกลุ่ม	204.348	397	.519		
ผลรวม	204.744	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.37 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับ
สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมี
ค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกันที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.8 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรม
ด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยว
ประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยว
ประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.38

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.312	3	.437	.847	.469
ภายในกลุ่ม	203.431	396	.516		
ผลรวม	204.744	399			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.38 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.9 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.39

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลี จำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.846	5	.569	1.105	.357
ภายในกลุ่ม	210.897	395	.515		
ผลรวม	204.744	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.39 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.10 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.40

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.484	4	.371	.717	.581
ภายในกลุ่ม	203.260	396	.517		
ผลรวม	204.744	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.40 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวประเทศเกาหลีจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.11 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตารางที่ 4.41

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลง
วัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
3.103	400	.002

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.41 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันจะทำให้การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.12 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.42

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.045	3	.348	.643	.588
ภายในกลุ่ม	213.340	397	.541		
ผลรวม	214.384	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.42 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่ต่างกันจะไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.13 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.43

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีจำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.371	3	.457	.845	.470
ภายในกลุ่ม	213.014	397	.541		
ผลรวม	214.384	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.43 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.14 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.44

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.990	5	.998	1.868	.099
ภายในกลุ่ม	209.394	395	.534		
ผลรวม	214.384	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.44 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.15 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.45

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.963	4	1.491	2.811	.025
ภายในกลุ่ม	208.422	396	.530		
ผลรวม	214.384	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.45 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตัวแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันจะทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$H_0: \mu_1 = \mu_2$

$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$

ตารางที่ 4.46

การเปรียบเทียบรายค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกาย
จากสื่อละครเกาหลีกับรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

	รายได้ (1)	รายได้ (2)	Sig.
Scheffe	น้อยกว่า 10,000 บาท	20,001-30,000 บาท	.048
	10,001-20,000 บาท	20,001-30,000 บาท	.026

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายค่าเฉลี่ยพบว่า 1. กลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตนน้อยกว่า 10,000 บาท และกลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตน 20,001-30,000 บาท 2. กลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตน 10,001-20,000 บาท และกลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตน 20,001-30,000 บาท มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.16 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตารางที่ 4.47

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลง
จากสื่อละครเกาหลีจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
5.538	400	.000

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.47 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันจะทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.17 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นจะมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.48

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	13.277	3	4.426	5.338	.001
ภายในกลุ่ม	326.673	397	.829		
ผลรวม	339.950	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.48 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

ตารางที่ 4.49

การเปรียบเทียบรายคู่ความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรม
ด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

	อายุ (1)	อายุ (2)	Sig.
Turkey HSD	อายุระหว่าง 17-19	อายุระหว่าง 23-25	.016

* ระดับนัยสำคัญ = .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 17-19 ปี และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 23-25 มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.18 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้เลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้เลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.50

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	10.261	3	3.420	4.088	.007
ภายในกลุ่ม	329.689	397	.837		
ผลรวม	339.950	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.50 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกันจะทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

ตารางที่ 4.51

การเปรียบเทียบรายคู่ค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลง
จากสื่อละครเกาหลีกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

	การศึกษา (1)	การศึกษา (2)	Sig.
Scheffe	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	.050

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาปริญญาตรี และกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.19 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.52

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	6.440	5	1.288	1.514	.184
ภายในกลุ่ม	333.510	395	.851		
ผลรวม	339.950	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.52 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันจะไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.20 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.53

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลี
จำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	9.528	4	2.382	2.833	.024
ภายในกลุ่ม	330.422	396	.841		
ผลรวม	339.950	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.53 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

การเปรียบเทียบรายคู่

สมมติฐานทางสถิติ

$$H_0: \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1: \mu_1 \neq \mu_2$$

ตารางที่ 4.54

การเปรียบเทียบรายค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลง
จากสื่อละครเกาหลีกับรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

	รายได้ (1)	รายได้ (2)	Sig.
Scheffe	น้อยกว่า 10,000 บาท	40,000 บาทขึ้นไป	.048

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายค่าพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีการรายได้ 40,000 บาทขึ้นไป มีค่า Sig < .05 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.21 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศชายและเพศหญิงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2$$

$$H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$$

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติก จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติก จากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตารางที่ 4.55

ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก

โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีที่จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

t	df	Sig. (2-tailed)
.895	400	.371

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.55 แสดงค่า Sig. (2-tailed) ของค่า t-test > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งแปลความหมายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.22 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14-16 ปี

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20-22 ปี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 23-25 ปี

ตารางที่ 4.56

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย

การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติก

จากสื่อละครเกาหลีจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3.453	3	1.151	1.659	.175
ภายในกลุ่ม	272.708	397	.694		
ผลรวม	276.161	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.56 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.23 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/อนุปริญา/อาชีวศึกษา

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 4.57

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลี จำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.081	3	.694	.994	.395
ภายในกลุ่ม	274.081	397	.697		
ผลรวม	276.161	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.57 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า การศึกษาที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.24 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5 = \mu_6$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพพนักงานอิสระ

μ_6 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 4.58

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจาก
สื่อละครเกาหลีจำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.301	5	.460	.657	.656
ภายในกลุ่ม	273.860	395	.700		
ผลรวม	276.161	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.58 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีอาชีพแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า อาชีพที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.25 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

H_0 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยไม่แตกต่างกัน

H_1 : รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \mu_4 = \mu_5$$

H_1 : มีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่

μ_1 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

μ_2 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 10,001-20,000 บาท

μ_3 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 20,001-30,000 บาท

μ_4 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 30,001-40,000 บาท

μ_5 หมายถึง ค่าเฉลี่ยของการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติคจากสื่อละครเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ส่วนตัวต่อเดือน 40,000 บาทขึ้นไป

ตารางที่ 4.59

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการเลียนแบบ

วัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลี

จำแนกตามรายได้ส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทของผลต่าง	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.887	4	.722	.804	.523
ภายในกลุ่ม	352.025	396	.898		
ผลรวม	354.912	400			

* ระดับนัยสำคัญ .05

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.59 แสดงค่า Sig. > .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มประชากรที่มีรายได้แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันไม่ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย

สมมติฐานย่อยข้อที่ 4.1 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

H_0 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

H_1 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกาย

ตารางที่ 4.60

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อละครเกาหลีกับการเลียนแบบ

วัฒนธรรมด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	การแต่งกาย
ความคิดเห็น	1	.250*
การแต่งกาย	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.60 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ 0.250 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 4.2 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

H_0 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

H_1 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหาร

ตารางที่ 4.61

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อละครเกาหลีกับเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	อาหาร
ความคิดเห็น	1	.230*
อาหาร	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.61 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ 0.230 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 4.3 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

H_0 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

H_1 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.62

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อละครเกาหลีกับการเลียนแบบ

วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	การท่องเที่ยว
ความคิดเห็น	1	.328*
การท่องเที่ยว	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.62 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ 0.328 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำ และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 4.4 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

H_0 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

H_1 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี

ตารางที่ 4.63

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อละครเกาหลีกับการการเลียนแบบ

วัฒนธรรมด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	การฮิตเพลงเกาหลี
ความคิดเห็น	1	.407*
การฮิตเพลงเกาหลี	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.63 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการฮิตเพลงเกาหลีของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ 0.407 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับปานกลางและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 4.5 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

H_0 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

H_1 : ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติก

ตารางที่ 4.64

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นต่อละครเกาหลีกับการเลียนแบบ

วัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	เรื่องรักโรแมนติก
ความคิดเห็น	1	.330*
เรื่องรักโรแมนติก	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.64 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ 0.330 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานที่ 5 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย

สมมติฐานย่อยข้อที่ 5.1 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

H_0 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

H_1 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกาย

ตารางที่ 4.65

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี
กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	การแต่งกาย
พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	1	.336*
การแต่งกาย	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.65 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของวัยรุ่นไทย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .000 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 5.2 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

H_0 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

H_1 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหาร

ตารางที่ 4.66

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	การรับประทานอาหาร
พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	1	.336*
การรับประทานอาหาร	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.66 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .000 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 5.3 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

H_0 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

H_1 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย
โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.67

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	ความคิดเห็น	การท่องเที่ยว
ความคิดเห็น	1	.399*
การท่องเที่ยว	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.67 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .000 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 5.4 พฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

H_0 : พฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

H_1 : พฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลี

ตารางที่ 4.68

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการฟังเพลงและนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	การฮิตเพลงเกาหลี
พฤติกรรมการชมละครเกาหลี	1	.379*
การฮิตเพลงเกาหลี	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.68 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ.01 ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงและนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ .000 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 5.5 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

H_0 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

H_1 : พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

โดยสมมติฐานข้างต้นมีสมมติฐานทางสถิติ ดังนี้

$$H_0 : \rho = 0$$

$$H_1 : \rho \neq 0$$

โดยที่ ρ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลี กับตัวแปรการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแสดงความรักโรแมนติก

ตารางที่ 4.69

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลีกับการเลียนแบบ
วัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย

ตัวแปร	พฤติกรรมชมละครเกาหลี	เรื่องรักโรแมนติก
พฤติกรรมชมละครเกาหลี	1	.366*
เรื่องรักโรแมนติก	-	.000

* ระดับนัยสำคัญ .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4.69 แสดงค่า Sig. < .05 ดังนั้นผู้วิจัยจึง ปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งหมายความว่า พฤติกรรมชมละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ .000 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยทั้ง 5 ข้อ ปรากฏว่ามีสมมติฐานที่ได้ออมรับและปฏิเสธ ดังที่ได้แสดงผลสรุปไว้ในตารางที่ 4.70

ตารางที่ 4.70

แสดงผลการสรุปการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
1. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
1.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	

ตารางที่ 4.70 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
1.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ยอมรับ
1.3 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
1.4 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
1.5 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้ความความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	
2.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2.3 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2.4 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
2.5 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	
3.1 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.2 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ

ตารางที่ 4.70 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
3.16 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ยอมรับ
3.17 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ยอมรับ
3.18 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ยอมรับ
3.19 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.20 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการฟังเพลงจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ยอมรับ
3.21 เพศที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.22 อายุที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.23 การศึกษาที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.24 อาชีพที่แตกต่างกันทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
3.25 รายได้ส่วนตัวที่แตกต่างกัน ทำให้การเลียนแบบวัฒนธรรมด้านการแสดงความรัก โรแมนติกจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทยแตกต่างกัน	ปฏิเสธ
4. ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย	
4.1 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีมีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ

ตารางที่ 4.70 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบ
4.2 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
4.3 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
4.4 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
4.5 ความคิดเห็นต่อละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
5. พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครเกาหลีของวัยรุ่นไทย	
5.1 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบทางวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการแต่งกายของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
5.2 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการรับประทานอาหารของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
5.3 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการท่องเที่ยวของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
5.4 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการฟังเพลงและการนิยมนักร้องเกาหลีของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ
5.5 พฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่มีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อละครด้านการแสดงความรักโรแมนติกของวัยรุ่นไทย	ยอมรับ